

Sygn. akt II Ka 601/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Krzysztofa Czyżewskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2023 r.

sprawy **L. K.**

oskarżonego z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 14 lutego 2022 r. sygn. akt II K 515/19

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że z opisu czynu eliminuje zapis dotyczący ukrycia przez oskarżonego pieniędzy pochodzących z wynajmu mieszkania oraz przyjmuje, że przypisanego mu przestępstwa dopuścił się w okresie od 14 marca 2012r. do 20 lipca 2012r.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 190 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze;

IV. zwalnia oskarżycielkę posiłkową od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze określając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 601/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1. **CZĘŚĆ WSTĘPNA**

6.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 14 lutego 2022r.
w sprawie II K 515/19

6.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

6.3. **Granice zaskarżenia**

6.1.1. **Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

#

co do kary

co do winy

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
6.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

6.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. **Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

6.5. **Ustalenie faktów**

6.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	-----	-----	-----	-----
6.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	-----	-----	-----	-----

6.6. **Ocena dowodów**

6.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

-----	-----	-----
-------	-------	-------

<p>6.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.1.</p>	<p>Zarzut z pkt 1 apelacji obrońcy: - zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie art. 7 kpk przejawiające się w dowolnej oraz niezgodnej z zasadami logiki i prawidłowego rozumowania ocenie dowodów, a także naruszenie art. 4 kpk oraz art. 410 kpk przez nierozważnie wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego, czego wyrazem było: a. bezpodstawne przyjęcie przez Sąd, iż wyjaśnienia oskarżonego L. K. są niewiarygodne, w zakresie jakim oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i przedstawił w jakich okolicznościach doszło</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

w 2012 roku do rozporządzenia przez niego składnikami jego majątku oraz wyjaśnił jak wyglądała sytuacja związana z wynajmem mieszkania w M., a także wyjaśnił kwestię samochodu, którym obecnie się porusza, w sytuacji gdy zeznania oskarżonego były spójne, logiczne i konsekwentne, a ponadto znajdowały pokrycie w dowodach z dokumentów ujawnionych w toku niniejszego postępowania, tj. w aktach sprawy I Nc 886/15 prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe, aktach sprawy IV Ca 1937/17 prowadzonej przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, aktach sprawy I C 833/18 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Węgrowie, a także we wniosku o wystąpienie ze skargą nadzwyczajną skierowanym do Rzecznika Praw Obywatelskich w dniu 14 czerwca 2021 roku;

b. nieuprawnione przyjęcie przez Sąd, iż spójne i logiczne zeznania świadka S. G. są niewiarygodne w części w jakiej świadek ten wyjaśniał, iż oskarżony korzystał i korzysta z aut stanowiących własność świadka, mimo że wiarygodność wspomnianych zeznań nie została skutecznie podważona, a ponadto świadek dysponowała dowodami potwierdzającymi własność użyczanych oskarżonemu aut oraz ubezpieczał wspomniane auta i wykonywał w nich przeglądy techniczne;

c. nieuzasadnione obdarzenie przez Sąd walorem wiarygodności zeznań świadków R. A., K. A. oraz S. K., w zakresie jakim świadkowie ci wskazywali, iż oskarżony rozporządził swoimi składnikami majątku w 2012 roku w celu udaremnienia orzeczenia Sądu

Rejonowego dla Warszawy P. z dnia 22 marca 2017 roku oraz w zakresie jakim wspomniani świadkowie wskazywali, iż oskarżony ukrywał pieniądze pochodzące z wynajmu mieszkania w M., podczas gdy zeznania wspomnianych świadków składają się w opisanym powyżej zakresie jedynie z przypuszczeń, domysłów i nie potwierdzonych insynuacji świadków, jak również pozostają w oczywistej sprzeczności z dowodami z dokumentów ujawnionymi w toku postępowania w postaci akt sprawy I Nc 886/15, IV Ca 1937/17 oraz I C 833/18, a także wniosku o wystąpienie ze skargą nadzwyczajną z dnia 14 czerwca 2021 roku;

d. pominięcie przez Sąd zasadniczych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, wynikających z ujawnionych w toku postępowania przez Sąd dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy I Nc 886/15, IV Ca 1937/17 oraz I C 833/18 oraz wniosku o wystąpienie ze Skargą Nadzwyczajną z dnia 14 czerwca 2021 roku, z których to dowodów wynika, iż:

- oskarżony w toku sprawy o podział majątku (sprawy Nc 886/35, IV Ca 1937/17) zgłaszał uzasadnione żądania finansowe względem pokrzywdzonej R. A. z tytułu podziału majątku wspólnego, które po ich uwzględnieniu wiązałyby się z obowiązkiem spłaty na jego rzecz od pokrzywdzonej;

- oskarżony złożył apelację od niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe oraz w dalszym ciągu dąży do podważenia wspomnianego orzeczenia poprzez zainicjowanie postępowania przed Rzecznikiem Praw Obywatelskich;

	<p>- Sąd Rejonowy w Węgrowie w sprawie I C 83368 oddalił roszczenie R. A. w zakresie skargi pauliańskiej, co wskazuje. iż czynność prawna w postaci darowizny nieruchomości dokonanej przez oskarżonego L. K. na rzecz M. J. w dniu 20 lipca 2012 roku nie została dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela R. A.;</p> <p>e. pominięcie przez Sąd zasadniczych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań uznanych za wiarygodne zeznań świadka S. K., iż oskarżony w okresie objętym zarzutem nie był niewypłacalny, mimo zbycia części składników swojego majątku, bowiem nadal pozostawał współwłaścicielem mieszkania w M. przy ul. (...), jak również oczekiwał na spłatę należnych mu od osób trzecich wierzytelności;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- podnosząc przytoczone powyżej zarzuty, obrońca w uzasadnieniu swej apelacji odniósł się w pierwszej kolejności do znaczenia przebiegu sprawy cywilnej o podział majątku wspólnego prowadzonej z wniosku R. A. z udziałem oskarżonego dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Zdaniem obrońcy, postępowanie o podział majątku wspólnego pomiędzy oskarżonym a R. A. trwało latami, zaś obie strony w toku postępowania cywilnego modyfikowały swe stanowiska procesowe. Odnosząc się do tego stwierdzenia obrońcy należy uznać, że na gruncie tej sprawy nie znajduje uzasadnienia teza obrońcy, iż zamiar</p>		

oskarżonego należy rekonstruować wyłącznie na podstawie postawy procesowej oskarżonego w procesie cywilnym. Zgadając się z obrońcą co do tego jaką postawę prezentował oskarżony przed sądem cywilnym, należy dodać, że na podstawie innych dowodów, w tym relacji świadków należało uznać, że postawa oskarżonego w tamtym postępowaniu nie wynikała z przekonań oskarżonego co do swoich racji, lecz była jedynie emanacją przyjętej przez oskarżonego postawy procesowej wobec finansowych roszczeń byłej żony. Innymi słowy, z całokształtu materiału dowodowego wynika, że oskarżony, kierując się wolą podjęcia wszelkich działań zmierzających do pozbawienia byłej żony możliwości zaspokojenia jej roszczeń majątkowych wobec niego, podejmował wszelkie działania zmierzające do przedłużenia postępowania cywilnego, a następnie do utrudnienia wyegzekwowania z jego majątku roszczeń finansowych R. A.. Obrońca w apelacji stwierdził, że oskarżony zgłaszał roszczenia finansowe w toku postępowania cywilnego, zaś dopiero po dacie 17 maja 2018r. mógł być pewien, że jest dłużnikiem R. A.. W ten sposób poza rozważaniami obrońcy pozostają znamienne dla rozstrzygnięcia sprawy dowody, w tym zeznania R. A.. Otóż pokrzywdzona zeznając w dniu 08 listopada 2018r. przypomniła sytuację z 2000r., gdy świadek znalazła akt notarialny, z którego wynikało, że działka położona w T. stanowi odrębny majątek oskarżonego. Z zeznań świadka wynika, że działka została zakupiona za wspólne środki pieniężne pozyskane przez małżonków w czasie trwania małżeństwa. Dodatkowo świadek

dokonywała nakładów na tę nieruchomość w kolejnych latach. Jak wynika z relacji świadka, w 2001r. lub 2002r. rozmawiała z członkami rodziny oskarżonego na temat jej roszczeń finansowych co do tej nieruchomości i otrzymała zapewnienie, że nie zostanie „pokrzywdzona”. Oskarżony miał zatem świadomość istnienia uzasadnionych roszczeń byłej żony już na etapie wszczęcia postępowania o dział majątku wspólnego, a okoliczność, że zaprzeczał istnieniu tych roszczeń w oficjalnych pismach stanowiła wyraz przyjętego sposobu działania.

- zdaniem obrońcy, oskarżony nie przypuszczał, że była żona otrzyma od niego dodatkową spłatę w sytuacji, gdy przejęła składnik majątku wspólnego w postaci nieruchomości położonej przy ul. (...) w W.. Odnosząc się do tej tezy należy stwierdzić, że pozostaje w sprzeczności z materiałem dowodowym sprawy. Pomijając dowody osobowe, w tym kontekście istotna jest treść samego orzeczenia Sądu Rejonowego wydanego w sprawie I Ns 886/15. Z sentencji prawomocnego postanowienia wynika, że R. A. dokonała nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny w kwocie ponad 250 tys. zł oraz spłaciła wspólne długi na kwotę prawie 65 tys. zł. Powyższe kwoty nie stanowią zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (wówczas wysokość takiej kwoty zależna jest nie tylko od dowodów, lecz zależna jest od sądowego uznania), lecz stanowią sumę konkretnych kwot pieniężnych pochodzących z majątku odrębnego R. A., zatem nie ma wątpliwości co od świadomości oskarżonego o wydatkowaniu tych kwot przez jego ówczesną żonę.

Nadto należy wskazać na pismo procesowe pełnomocnika L. K. (wówczas L. A.) z dnia 31 stycznia 2005r., w którym pełnomocnik wskazał wprost, iż na majątek dorobkowy oskarżonego składał się, obok nieruchomości położonej w W., jedynie nakład poczyniony na majątek odrębny położony we wsi T. (5.000 zł) oraz nakład w postaci własnej pracy (k. 567). W tego procesowego stanowiska wynika wprost, że nie było materialnych podstaw do przyjęcia przez oskarżonego przekonania, że to jego była żona będzie finalnie zobowiązana do dokonania spłaty na jego rzecz. Twierdzenie zatem, że oskarżony nie miał postaw do przypuszczenia, że będzie zobowiązany do spłaty żony, jest pozbawione uzasadnienia wobec wymowy zgromadzonych dowodów.

- zdaniem obrońcy, w zakresie postępowania o podział majątku wspólnego istnieją „mocne podstawy do zakwestionowania prawomocnych rozstrzygnięć”, zaś oskarżony zwrócił się do Rzecznika Praw Obywatelskich z wnioskiem o wystąpienie ze skargą nadzwyczajną. W ocenie Sądu Okręgowego, okoliczność złożenia przez obrońcę oskarżonego wniosku o wystąpienie ze skargą nadzwyczajną skierowanego do Rzecznika Spraw Obywatelskich (pismo z dnia 14 czerwca 2021r.) nie stanowi faktu mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przede wszystkim instytucja skargi nadzwyczajnej obowiązuje w polskim porządku prawnym od 03 kwietnia 2018r., a mimo to wniosek o złożenie skargi został sformułowany po upływie 3 lat od wydania prawomocnego postanowienia w sprawie IV Ca 1937/17. Dodatkowo przedmiotowy

wniosek został sporządzony w czasie, gdy toczyło się już w I instancji postępowanie karne w przedmiotowej sprawie, gdy L. K. był już oskarżonym o czyn z art. 300 § 2 kk. Zbieżność dat sporządzenia wniosku oraz wniesienia aktu oskarżenia w tej sprawie wskazuje, że wniosek ten nie stanowi wyrazu przekonania oskarżonego co do swych roszczeń majątkowych wobec R. A., a jedynie stanowi realizację przyjętej w tej sprawie linii obrony. Gdyby istotnie oskarżony przekonany był do swoich racji w postępowaniu o podział majątku wspólnego to wówczas nie zwlekałby ze złożeniem takiego wniosku aż trzy lata.

- zdaniem obrońcy, Sąd I instancji wyrokując w tej sprawie pominął obiektywne dowody zawarte w aktach spraw cywilnych, z których wynika, że oskarżony nie mógł w 2012r. działać w celu udaremnienia orzeczenia sądu, które zapadło w 2018r. Podnosząc ten zarzut obrońca nie wskazał jednak konkretnych dowodów, zawartych w aktach postępowań cywilnych, uzasadniających tezę apelacji. Zdaniem Sądu Okręgowego, w aktach spraw cywilnych nie zgromadzono takich dowodów, zaś pisma procesowe składane w tamtych postępowaniach przez pełnomocników oskarżonego stanowią jedynie wyraz postawy procesowej oskarżonego wobec roszczeń majątkowych byłej żony.

- zdaniem obrońcy, Sąd Rejonowy w Węgrowie w sprawie I C 833/18 oddalił roszczenie R. A. w zakresie skargi pauliańskiej, a ta okoliczność ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Odnosząc się do tego zarzutu należy wskazać, że z faktu wydania przez Sąd Rejonowy

w Węgrowie postanowienia z dnia 10 września 2020r. w sprawie I C 833/18 o oddaleniu powództwa R. A. o uznanie umowy darowizny z dnia 20 lipca 2012r. za bezskuteczną wobec powódki (k. 835) nie należy wywodzić wniosków przemawiających za uniewinnieniem oskarżonego. Otóż przede wszystkim Sąd Rejonowy w Węgrowie uznał, że w sprawie cywilnej upłynął 5 letni termin do złożenia takiego powództwa określony w art. 534 kc, zaś w sprawie nie zaistniał wyjątkowy wypadek nieuwzględnienia upływu terminu zawitego z powołaniem się na zasady współżycia społecznego. Dodatkowym argumentem dla Sądu Rejonowego było przyjęcie, iż roszczenia R. A. mogą być zaspokojone z innych składników majątku pozwanego. Wobec takiej argumentacji sądu cywilnego, nie sposób uznać powołanego przez obrońcę faktu wydania powyższego postanowienia jako argumentu przemawiającego za uznaniem, że oskarżony swym zachowaniem nie działał w celu pokrzywdzenia R. A. w przedmiotowej sprawie. Na marginesie należy jedynie dodać, że Sąd Rejonowy w swym orzeczeniu wskazał, że R. A. może zaspokoić się z wierzytelności przysługującej oskarżonemu od S. K. w sprawie I Ns 153/15 w wysokości 58.381,50 zł w sytuacji, gdy oskarżony już 04 lipca 2018r. zawarł z M. J. umowę przelewu na jej rzecz przysługującej mu wierzytelności (o czym szerzej poniżej).

- zdaniem obrońcy, Sąd I instancji pominął okoliczność, iż oskarżony po sprzedaży udziału w nieruchomości położonej w J. i dokonaniu darowizny nieruchomości położonej w T. wciąż dysponował 1/2 udziału

w mieszkaniu położonym w M., zaś z tej nieruchomości można było prowadzić egzekucję w przypadku niewypłacalności oskarżonego. Odnosząc się do tego zarzutu należy zauważyć, że wbrew twierdzeniom obrońcy, oskarżony nie traktował swego udziału we własności mieszkania położonego w M. jako istotnego składnika swego majątku, co dobitnie wynika z treści jego oświadczenia złożonego w toku postępowania cywilnego o sygnaturze III RC 198/13. Otóż na rozprawie w dniu 19 listopada 2013r. oskarżony podał, że mieszkanie w M. „jest ono zajęte przez komornika i wkrótce zostanie sprzedane” (k. 85). Następnie na rozprawie w dniu 11 lipca 2017r. podał, że „mieszkanie było licytowane, ale czy zostało zlicytowane, tego nie wiem. Sprawę prowadzi komornik W. z W.” (k. 229v). Oskarżony był zatem pogodzony z tym, że jego udział we własności mieszkania przypadnie jego drugiej żonie S. K., a zatem nie traktował tego udziału jako istotnego składnika swego majątku, a zwłaszcza istotnego dla możliwości zaspokojenia roszczeń finansowych pierwszej żony. I istotnie, mocą postanowienia Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 06 lutego 2018r. wydanego w sprawie I Ns 153/15 spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w M. przeszło na rzecz S. K., a postanowienie stało się prawomocne z dniem 05 czerwca 2018r. (k. 47).

- w tym miejscu warto dodać, że o złą wolę oskarżonego świadczy także jego działanie podjęte po uprawomocnieniu się orzeczenia Sądu Rejonowego w sprawie I Ns 886/15. Mianowicie oskarżony pismem z dnia 02 lipca 2018r. zawiadomił S. K., iż w dniu 04 lipca 2018r. zawarł z M. J.

umowę przelewu jego wierzytelności wynikającej z postanowienia Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 06 lutego 2018r. w sprawie I Ns 153/15 w wysokości 58.381,50 zł i oświadczył, aby S. K. dokonała zapłaty należnej mu kwoty na rzecz M. J. (k. 59, k. 29, k. 22-23). W sposób oczywisty oskarżony dokonał przelewu swej wierzytelności na rzecz siostry w celu uniemożliwienia zajęcia tej kwoty przez komornika działającego na rzecz R. A.. Nie był w realiach tej sprawy żadnych przeszkód, aby oskarżony kwotę 58.381,50 zł należną mu z mocy orzeczenia wydanego w sprawie I Ns 153/15 wykorzystał w celu spłaty kwoty 51.187,31 zł przysługującej R. A. na mocy orzeczenia wydanego w sprawie I Ns 88615. Oczywiście działanie oskarżonego w tym zakresie nie zostało ujęte w opisie przypisanego mu czynu, ale stanowi kolejny znamieny dowód na to, iż oskarżony kolejne czynności rozporządzające swoim majątkiem podejmował wyłącznie w celu uniemożliwienia zaspokojenia z jego majątku roszczeń finansowych R. A..

- w ocenie obrońcy, zeznania świadków R. A., K. A. i S. K. nie są wiarygodne i nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż żaden z tych świadków nie miał w okresie objętym zarzutem „styczności z oskarżonym ani z osobami z jego otoczenia”, zatem świadkowie nie mogli wiedzieć o przyczynach rozporządzenia przez oskarżonego jego majątkiem, zaś świadkowie, a zwłaszcza S. K., są osobami skonfliktowanymi z oskarżoną. Sąd Okręgowy nie zgadza się z poglądem obrońcy, że zeznania S. K. nie są wiarygodne, gdyż świadek jest skonfliktowana z oskarżonym. Zdaniem Sądu Okręgowego, świadek w czasie

trwania małżeństwa z oskarżonym cieszyła się jego zaufaniem, zatem informacje podawane przez nią zasługują na walor wiarygodności. A należy przypomnieć, że właśnie S. K. zeznała na rozprawie w dniu 04 marca 2020r., iż oskarżony „wszędzie się chwalił”, że „załatwi wszystko, że nikt nic od niego nie dostanie” (k. 443). Dodatkowo z zeznań tego świadka wynika, że oskarżony zamieszkuje na nieruchomości подарowanej swej siostrze (k. 913v), co wskazuje na to, iż oskarżony nie zamierzał rezygnować z korzystania z tej nieruchomości, a jedynie formalnie przeniósł własność tej nieruchomości na siostrę, aby uniknąć zlicytowania tej nieruchomości przez komornika w celu wyegzekwowania roszczeń R. A.. Dodatkowo, zgromadzone w sprawie materiały dowodowe uzupełniają zeznania złożone przez pokrzywdzoną czy jej syna, zatem zasadnie Sąd I instancji uznał te dowody za wiarygodne.

- odnośnie korzystania przez oskarżonego z samochodu S. G. obrońca stwierdził, że okoliczność ta pozostaje bez związku z czynem zarzuconym oskarżonemu. Zdaniem Sądu Okręgowego, należy zgodzić się ze skarżącym, iż okoliczność ta, wobec treści zeznań S. G., nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Niemniej jednak, podstawą skazania oskarżonego były inne wiarygodne dowody zgromadzone w sprawie, zatem uwzględnienie zarzutu obrońcy w tym niewielkim zakresie nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

- na zakończenie apelacji obrońca stwierdził, że prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie dawała

żadnych podstaw do przypisania oskarżonemu winy za popełnienie czynu z art. 300 § 2 kk. Odnosząc się do tego stwierdzenia, Sąd Okręgowy w tym składzie podziela te poglądy wyrażane w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, z których wynika, iż dla uznania realizacji znamion występku z art. 300 § 2 kk nie jest wymagane, aby w czasie przestępnego działania istniało już orzeczenie, którego wykonanie sprawca chce udaremnić. Należy uznać, że przestępstwa tego można dopuścić się także wtedy, gdy egzekucja dopiero grozi, a więc kiedy wierzyciel w sposób dwuznaczny daje do zrozumienia, że postanowił dochodzić swojej pretensji majątkowej w drodze sądowej. Nie musi w tym wypadku formalnie istnieć orzeczenie organu państwowego, a składniki majątku są zagrożone zajęciem, jeśli istnieje obiektywne, rzeczywiste i bezpośrednie niebezpieczeństwo zajęcia, a więc także niebezpieczeństwo, z którym należy się liczyć.

- przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy należy uznać, że oskarżony działając w sposób umyślny, w celu udaremnienia wykonania postanowienia wydanego w postępowaniu o podział majątku wspólnego, uszczuplił swego wierzyciela ze sprawy I Nc 886/15 R. A. w ten sposób, że sprzedał udział w nieruchomości położonej w J. oraz darował własność nieruchomości położonej w T., zatem zbył zagrożone zajęciem składniki swego majątku. Z dowodów zgromadzonych w sprawie wynika, że oskarżony w okresie od 2012r. do 2021r. nie miał innych składników majątku, z których możliwe byłoby egzekwowanie roszczeń majątkowych R. A.

(za wyjątkiem zajętego przez komornika mieszkania), zatem mając na względzie pozorny charakter jego roszczeń w postępowaniu działowym oskarżony miał świadomość grożącej mu egzekucji komorniczej wynikającej z roszczeń jego byłej żony, a zatem świadomość, że objęte egzekucją zostaną jego nieruchomości (wobec braku oszczędności czy stałego źródła dochodu). Warto przypomnieć, że oskarżony na posiedzeniu Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 19 listopada 2013r. w sprawie III RC 198/13 podał, że nie jest w stanie płacić alimentów, gdyż jego dochód miesięczny to kwota 120 zł uzyskiwana z wynajmu mieszkania w M., zajętego przez komornika sądowego na poczet zadłużenia alimentacyjnego. Oskarżony dodał wówczas, że siostra wymeldowała z nieruchomości położonej w T., zaś oskarżony zamieszkuje w kurniku (k. 85). Dalej, oskarżony w pisemnym oświadczeniu o stanie majątkowym z dnia 26 stycznia 2015r. podał, że nie posiada żadnego majątku poza prawem do spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w M. objętego egzekucją komorniczą i utrzymuje się z przydomowej hodowli kur, z czego osiąga dochód 200 zł miesięcznie (k. 87-89). W oświadczeniu majątkowym z 05 maja 2016r. podał, że utrzymuje się z dzierżawy, za którą otrzymuje 500 zł miesięcznie, posiada mieszkanie położone w M. i zadłużenie w kwocie ok. 80.000 zł w trakcie postępowania egzekucyjnego (k. 160-164). Z pisma komornika sądowego z dnia 05 października 2021r. wynika, że oskarżony na dzień udzielenia informacji przez komornika nie posiadał rachunków bankowych,

ruchomości (w tym pojazdów), nie był zatrudniony, w miejscu zamieszkania nie posiadał żadnych przedmiotów przedstawiających wartość handlową, w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie Km 1057/21 posiada zadłużenie ok. 50.000 zł, dodatkowo prowadzone wobec niego są dwa inne postępowania egzekucyjne: z wniosku Wójta Gminy M. i postępowanie o egzekucję świadczeń alimentacyjnych z wniosku A. K. i S. K. (k. 910). Powyższe dokumenty pozostają zatem w oczywistej sprzeczności z niewiarygodnymi wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi na rozprawie w dniu 31 stycznia 2022r. (k. 940), w których oskarżony stwierdził, że w 2012r. przysługiwały mu wierzytelności na kwotę 300 tys. zł. Nieprawdziwe są także zapewnienia oskarżonego, że w okresie objętym aktem oskarżenia nie miał zadłużenia wobec S. K. oraz że to on złożył wniosek do sądu cywilnego o podział majątku wspólnego z udziałem pokrzywdzonej. Wbrew jego twierdzeniom, w żadnym z pism oskarżony nie żądał od R. A. spłaty w kwocie 280-290 tys. zł. Zdaniem Sądu Okręgowego, niewiarygodne są także zapewnienia oskarżonego dotyczące powodów przeniesienia własności obu nieruchomości. Nieudowodnione pozostaje w sprawie twierdzenie oskarżonego o tym, że to wspólnik „zmusił go” do sprzedaży udziału w nieruchomości położonej w J., zaś sprzeczne z zasadami logicznego myślenia i doświadczeniem życiowym uzasadnienie przeniesienia własności nieruchomości położonej we wsi T.. Zdaniem oskarżonego, dokonał tej darowizny, gdyż w 2012r. był bardzo chory, po trzech operacjach, zaś jego siostra była

jedyną osobą poza rodzicami, która pomagała mu, gdy był w areszcie. Zdaniem oskarżonego, gdyby mu stało się cokolwiek złego, wówczas mógłby liczyć na jej pomoc. W ocenie Sądu Okręgowego, tłumaczenie jest pozbawione logicznego tłumaczenia, zwłaszcza że sam oskarżony przyznał, że po darowaniu siostrze tej nieruchomości, siostra sprzedała część tej nieruchomości (ok. 2,5 ha) firmie (...) w celu dalszego prowadzenia kopalni żwiru. Sąd Okręgowy nie znajduje żadnego logicznego i ekonomicznego uzasadnienia dla podjęcia decyzji o darowaniu nieruchomości siostrze, aby ta następnie sprzedała tę nieruchomość, w sytuacji gdy oskarżony mógł osobiście sprzedać część lub całą działkę bez pośrednika w postaci siostry.

- Sąd Okręgowy w tym składzie prezentuje stanowisko, iż nieuprawnione jest stosowanie wykładni przepisu z art. 300 § 2 kk w taki sposób, aby ograniczyć krąg potencjalnych sprawców tego czynu tylko do osób, wobec których istnieje już prawomocne lub wykonalne orzeczenie sądu (lub innego organu państwowego) otwierające drogę do wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Sąd Okręgowy nie zgadza się z argumentacją, iż przepis art. 300 § 2 kk, chroniąc powagę orzeczeń organów państwowych, obejmuje jedynie ochroną jedynie te wydane. Zresztą sformułowanie to nie jest ostre w swym znaczeniu, gdyż w innej sytuacji znajduje się dłużnik w przypadku istnienia orzeczenia nieprawomocnego, od którego złożył środek odwoławczy, a w innej sytuacji, gdy orzeczenie to z uwagi na swą prawomocność lub nadany rygor podlega wykonaniu. Sąd Okręgowy w tym składzie przychyła

się do takiej wykładni przepisu art. 300 § 2 kk, która zakłada, że sprawcą tego czynu jest osoba, która na czas działania nie jest dłużnikiem w rozumieniu prawa cywilnego. Jak wyjaśnił bowiem Sąd Najwyższy w jednym z najnowszych orzeczeń dotyczących tej problematyki: „w doktrynie i orzecznictwie utrwalony jest wszak trafny pogląd, że "warunkiem karalności na podstawie art. 300 § 2 kk jest istnienie roszczenia wierzyciela oraz świadomość sprawcy, że wierzyciel przystąpił lub ma poważny zamiar, w ten czy inny sposób ujawniony, przystąpić do egzekucji tego roszczenia (...). Nie jest natomiast takim warunkiem istnienie samego orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, którego wykonanie dłużnik zamierza udaremnić. Przedmiotem przestępnych zabiegów dłużnika może być zarówno orzeczenie już zapadłe, jak i orzeczenie, które ma dopiero zapaść" (wyrok z dnia 12 stycznia 2022 r. w sprawie V KK 178/21, LEX nr 3352086). Status takiej osoby jako dłużnika oceniany jest bowiem na czas wydania orzeczenia otwierającego drogę do egzekucji, zaś z oczywistych względów sprawca podejmując działania objęte zakresem z art. 300 § kk nie ma statusu dłużnika w tym czasie.

Wniosek

wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego L. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów procesu na podstawie art. 632 pkt 2 kpk

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
bezzasadność zarzutów apelacji warunkowała brak podstaw do uwzględnienia wniosków apelacji		
3.2.	<p>zarzut z pkt 2 apelacji obrońcy:</p> <p>- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, będącego następstwem naruszeń przepisów postępowania opisanych powyżej, polegającego na przyjęciu, że oskarżony L. K. w okresie od stycznia 2012 roku do czerwca 2018 roku w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu udaremnienia orzeczenia Sądu z dnia 22 marca 2017 roku, dokonał w dniu 14 marca 2012 roku sprzedaży nieruchomości położonej w miejscowości J. oraz w dniu 20 lipca 2012 roku darował na rzecz swojej siostry M. J. działkę rolną o nr Księgi Wieczystej (...), a także ukrył pieniądze pochodzące z wynajmu mieszkania mieszczącego się w M. przy ul. (...), wskutek czego zbył zagrożone zajęciem składniki swojego majątku podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody nie pozwalają na ustalenie, iż oskarżony rozporządzając częścią swojego majątku w 2012 roku mógł mieć świadomość, że w 2017 roku zapadnie niekorzystne dla niego orzeczenie, z którym będzie wiązać się konieczność dokonania spłaty na rzecz pokrzywdzonej R. A. bowiem miał wszelkie podstawy by sądzić, iż to on w wyniku sprawy o podział majątku otrzyma spłatę, a tym samym dokonywane przez oskarżonego czynności prawne nie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>mogły mieć nic wspólnego z chęcią udaremnienia wykonania wspomnianego orzeczenia Sądu, dotyczącego podziału majątku z pokrzywdzoną, jednocześnie oskarżony nigdy nie ukrywał pieniędzy z wynajmu mieszkania zlokalizowanego w M. bowiem wspomniane dochody były niewielkie i zostały przeznaczone w dużej mierze na spłatę zadłużenia związanego z użytkowaniem mieszkania przez żonę oskarżonego S. K., a następnie wspomniane mieszkanie zostało przejęte przez S. K., która sama czerpała korzyści finansowe z jego wynajmu</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- wobec bezzasadności zarzutów apelacji dotyczących sfery gromadzenia i oceny materiału dowodowego przez Sąd I instancji, za bezzasadny należało także uznać wtórny zarzut dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych. Jak wskazano wyżej, materiał dowodowy był dostateczny do zrekonstruowania zamiaru oskarżonego w czasie rozporządzania przez niego w 2012r. majątkiem zagrożonym postępowaniem egzekucyjnym. Działania oskarżonego opisane w zarzucie aktu oskarżenia miały miejsce i były ukierunkowane na uszczuplenie wierzyciela w osobie R. A.. Sąd Okręgowy dokonał jedynie niewielkiej modyfikacji ustalonego w sprawie stanu faktycznego, a w konsekwencji opisu czynu przypisanego oskarżonemu, w zakresie dochodów osiągniętych przez oskarżonego z wynajmu mieszkania położonego w M.. Z wyjaśnień oskarżonego, zeznań K.</p>		

P., zeznań R. K. czy zeznań S. K. wynika, iż w tym mieszkaniu do czasu przyznania prawa własności tego lokalu S. K. (a zatem w czasie gdy współwłaścicielem był oskarżony) zamieszkiwał K. P., który przebywał tam na podstawie umowy najmu. Dodatkowo w aktach sprawy znajdują się kopie dwóch kolejnych umów najmu, w których jako wynajmujący wskazany jest oskarżony. Na tej podstawie należy uznać, że wprawdzie K. P. przekazywał pieniądze tytułem czynszu do rąk M. J., to jednak finalnie pieniądze te otrzymywał współwłaściciel mieszkania, czyli oskarżony. Jednakże te ustalenia nie stanowią podstawy do przyjęcia za aktem oskarżenia, iż oskarżony w okresie od stycznia 2012r. do czerwca 2018r. ukrywał pieniądze pochodzące z wynajmu mieszkania. Biorąc pod uwagę sytuację majątkową oskarżonego należy racjonalnie przyjąć, że oskarżony wydał otrzymywane środki na bieżące potrzeby życiowe, zwłaszcza w sytuacji, gdy z żadnego dowodu przedstawionego w sprawie nie wynika, iż oskarżony gromadził w jakikolwiek sposób środki pieniężne otrzymywane z najmu mieszkania. Z tych powodów Sąd Okręgowy wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie o tym, że oskarżony w ramach przypisanego mu czynu ukrył pieniądze z najmu, a w konsekwencji Sąd Okręgowy ograniczył czas popełnienia przedmiotowego czynu do okresu pomiędzy zawarciem pierwszego i drugiego aktu notarialnego. Mimo jednak zmiany czasu popełnienia zarzuczonego czynu nie doszło w sprawie do przedawnienia karalności czynu.

Wniosek		
wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego L. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów procesu na podstawie art. 632 pkt 2 kpk	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
bezzasadność zarzutu warunkowała brak podstaw do uwzględnienia wniosków apelacji		
3.3.	<p>zarzuty z apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej:</p> <p>1. zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej w pkt I wyroku, wymiar kary nie ma dla oskarżonego charakteru odstrasżającego, kara nie spełnia wymagań określonych w art. 53 § 1 kk dotyczących celów zapobiegawczych i wychowawczych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa;</p> <p>2. zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej w pkt I wyroku przez orzeczenie kary w dolnych granicach zagrożenia, gdy oskarżony nie czynił jakichkolwiek starań o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie; oskarżony mimo upływu wielu lat, nie zawarł z pokrzywdzoną żadnego porozumienia w zakresie spłaty, nie wykonał wyroku nawet w najmniejszej części; czynienie starań w zakresie spłaty zadłużenia, mogłoby uzasadniać orzeczenie wyroku w dolnych granicach zagrożenia zgodnie z art. 53 § 2 i § 3</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	kk, w przedmiotowej sprawie mamy sytuację odwrotną	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy w przedmiotowej sprawie nie znajduje podstaw do uwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary pozbawienia wolności, gdyż Sąd Rejonowy właściwie ocenił i uwzględnił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego. Wprawdzie oskarżony nie przyznał się do winy i nie podjął żadnych działań zmierzających do spłaty zadłużenia wobec byłej żony, to jednak wymiar kary pozbawienia wolności w wymiarze większym niż minimalnym będzie adekwatne do ustalonego stopnia winy i szkodliwości społecznej przypisanego czynu oraz realizować cele w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej		
Wniosek		
wniosek o zmianę wyroku w pkt I i orzeczenie kary w górnych granicach ustawowego zagrożenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
bezzasadność zarzutu warunkowała brak podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji		

3.4.	<p>zarzut z pkt 3 apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej:</p> <p>- zarzut naruszenia art. 46 § 1 kk przez niezastosowanie środka kompensacyjnego obowiązku naprawienia szkody lub nawiązki na rzecz pokrzywdzonej, gdy w okolicznościach sprawy jest oczywiste, że dochodzenie od oskarżonego ww. kwot na drodze cywilnej okazało się i pozostanie całkowicie nieskuteczne; pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej na rozprawie w dniu 17 marca 2021 roku złożył do protokołu wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 53.887 zł na podstawie znajdującej się w aktach dokumentacji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
zarzut bezzasadny wobec istnienia w porządku prawnym tytułu wykonawczego w postaci prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego wydanego w sprawie I Nc 886/15		
Wniosek		
wniosek o zmianę wyroku i dodanie punktu dotyczącego orzeczenia obowiązku naprawienia szkody ewentualnie nawiązki zgodnie ze zgłoszonym wnioskiem	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

bezzasadność zarzutu warunkowała brak podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji	
---	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
6.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1	Przedmiot utrzymania w mocy
cały wyrok poza zmianami w opisie czynu	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
bezzasadność zarzutów obu apelacji i brak okoliczności, uwzględnianych przez sąd odwoławczy z urzędu uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku	
6.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1	Przedmiot i zakres zmiany
zmiana opisu czynu poprzez usunięcie zapisu o ukryciu przez oskarżonego pieniędzy pochodzących z wynajmu mieszkania i doprecyzowanie czasu popełnienia przestępstwa	
Zwięźle o powodach zmiany	

powody zmiany wyroku zostały przedstawione wyżej	
--	--

6.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
6.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
5.3.1.4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	

6.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>	
-----	-----
6.10. <i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	<p>obie apelacje okazały się bezzasadne, zatem oskarżony oraz oskarżycielka posiłkowa ponoszą koszty postępowania odwoławczego w równych częściach (art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk i art. 634 kpk). Z tych powodów Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego kwotę 190 zł. Na zasądzone koszty składa się opłata w kwocie 180 zł (art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych) oraz kwota 10 zł tytułem części wydatków (ryczałt za doręczenia pism sądowych w postępowaniu odwoławczym). Sąd Okręgowy obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w pełnej wysokości, gdyż wobec oskarżonego nie zachodzą podstawy do zwolnienia go od zapłaty kosztów sądowych.</p>
IV	<p>Sąd Okręgowy zwolnił oskarżycielkę posiłkową od opłaty za wniesienie bezzasadnej apelacji oraz od zapłaty kwoty 10 zł należnej od niej tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze uznając, że za taką decyzją przemawiają względy słuszności</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o karze i środku kompensacyjnym		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana